

A close-up portrait of a woman with reddish-brown hair and red lipstick, looking slightly to the right. The background is a soft, out-of-focus light blue.

Andrea Kvotidianová

MALA TAJOMSTVO

MARENČIN PT

ANDREA KVOTIDIANOVÁ

**mala
tajomstvo**

MARENČIN PT

Copyright © Andrea Kvoťdianová, 2020
© Marečín PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečín Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
829. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0615-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0616-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0617-0 (ePub)

„Vanesa, ponáhľaj sa, o siedmej máš stretnutie!“ zakričal Daniel.

Ona iba nepatrne otočila hlavu.

Vôbec necítila zhon. Stále ležala v posteli, vo svojom vyfantazírovanom svete, nedobytnéj pevnosti, ktorú si pred okolím vybuodovala a ponárala sa do svojich predstáv. Dnes nikam nepôjde. Určite nie. Vlastne, vôbec neprichádza do úvahy, aby niekedy stretnutie podobného charakteru absolvovala. Jej frajer si môže hovoriť, čo chce. Dnes si bude čítať knihu. Možno ešte pred spaním napíše nejakej kamarátke.

Vedela, že ho tým príšerne našťve. Samozrejme, nemala v úmysle vytočiť ho. Veď si dával záležať, aby jej pomohol získať si svoje miesto vo svete. Upútať na seba pozornosť. Ako často tvrdila, chcela byť obľúbená. Chcela sa páčiť. Chcela, aby si ju všímali viac, ako ostatných. Chcela vynikať v dave niečím – hocičím, len aby sa o nej hovorilo. Keď bola menšia, jej snom bolo stretávať sa so známymi osobnosťami. To by bolo v poriadku. Lenže Vanesa sa správala utiahnuto a hanblivo. Nemala na to, aby zvládla tú trému, ktorú cíti bežná fanúšička, keď zočí naživo svoj idol. Ona by v takej situácii určite utiekla.

Jej zábrany sa prejavovali aj inde.

Neznášala zoznamovanie sa s novými ľuďmi. Pre iných úplne bežná vec. Pre ňu? Len aby už čím skôr rozhovor skončil. Najradšej bola v blízkosti niekoho, koho už poznala. Tam tréma išla bokom. Vtedy bola zhovorčivá, niekedy až prehnane. No a potom prišla opäť prekážka. Vanesa vedela, že je to problém.

Vanesa nemala priateľa.

Odkiaľ sa ten na ňu nalepil? Keď bola v puberte, jej rovesníčky chodievali na diskotéky. Ju by na také miesto nedotiahol ani kónský záprah. A v škole? Zo spolužiakov sa dá tiež vyberať. Lenže jej stačili zo dve tri kamarátky. Na chlapcov má ešte čas. Toto bolo jej odpoveďou stále. Na základnej, na strednej aj dokonca na vysokej.

Keď sa iné dievčatá neskôr začali púšťať do ozajstných vzťahov

(ozajstnými sa myslia tie skutočne vážne, ktoré mohli skončiť manželstvom), ani vtedy Vanesa necítila nič. No a čo? Vari je to povinnosť?

Potom sa jeden deň nudila na internete. Dala sa do reči s akýmsi Danielom. Nevie, čo s voľnými chvíľami, lebo každý rieši tie prekliate vzťahy.

„No, a ty si prečo sama?“ nedalo to Danielovi.

Hnedovlasý, naoko inteligentný jednoduchý chlapec prejavil zvedavosť. Možno i záujem. Hm. Keď sa nudiš, sama si si na vine – hútal. Cez internet však Vanesa komunikovať dokázala. Našťastie. Inak by sa v istých chvíľach asi nemala s kým rozprávať. Možno s kvetináčom vo svojej izbe.

„Lebo si nikoho nehľadám!“ odbila ho v písmenách.

Ktovie, čo by sa dialo, keby sa dotýčný urazil.

To by zrejme ostala na ocot.

Zbožňovala jedine písanie. Okrem konverzácie na sociálnej sieti, písala i vlastnú literárnu tvorbu.

Najprv si v detstve sama pre seba písala rozprávky. Rozprávkové knihy aj čítala. Prečítala ich raz-dva. Rozprávky boli navyše útočiskom, kde sa všetko končí šťastne. Aj preto si ich zamilovala. Vtedy ešte netušila, ako ďaleko má od rozprávky skutočný život.

Písala si teda o svojich snoch. A zbožňovala v škole tvoriť slohy. Učítelia ju chválili. Vedela to na výbornú, v triede vynikala.

Lenže hanbila sa s ľuďmi komunikovať naživo.

To sa jej prenieslo až do súčasnosti.

Daniel prevrátil oči, ale ich spoznávanie pokračovalo. Chcel ju stretnúť osobne. Škaredá nebola. Len veľmi uzavretá. A tie jej uštipačné poznámky, keď sa opýtal na mužov! Stretli sa na prechádzke, dali si kávu. Napokon s ním ostala, lebo jej už okolie doslova cynickým spôsobom liezlo na nervy. Že vraj ostala jedine ona, kto je ešte v tomto veku single...

Teraz, ako čerstvá absolventka vysokej školy, tvorila básne. Stále vysnený svet. Žiadna pohnútka vymaniť sa z tej ružovej bubliny.

„No, počula si?“

Daniel sa objavil pri nej v spálni.

„Preboha! Pozri sa, koľko je hodín. Máš posledných pätnásť minút. To chceš ísť takáto neupravená? Už aj z tej postele vylez!“

Začínalo ísť do tuhého.

Najhoršie na tom bolo, že on to myslel dobre. Nenútil ju. Sama to predtým chcela.

„Ja nikam nejdem!“

Vanesa takmer prepukla v plač.

Áno, chcela ísť. Lenže na stretnutí s cudzím človekom príde opäť tá blbá tréma. O čom sa má s ním rozprávať?

„Prestaň,“ povedal znechutene Daniel. „Obliekaj sa. Najprv mu napíšem, že s ním ideš na kávu, a potom ho tam necháš čakať? Čo si o tebe pomyslí?“

„Je mi fuk, čo si pomyslí!“

„Takúto reklamu chceš mať? O siedmej máš dohodnuté stretnutie. Pred nákupným centrom. Prichystaj sa, aby si bola kočka. Chceš predsa zapôsobiť. Čím viac ľudí ťa bude poznať, tým lepšie sa zviditeľníš.“

„Ale toto je otravné! Nechcem sa stretávať s nikým zo sociálnych sietí! Toho človeka som v živote nevidela! Nevieť, aký je! Čo keď to bude nejaký úchyl?“

„Aj so mnou si sa stretla cez sociálnu sieť,“ zažartovalo.

„No, bože.“

„Veď ti nič neurobí. Z písomného prejavu mi prišiel v pohode. Budeš s ním sedieť v kaviarni, nie niekde osamote. Napísal, že by si tvoju básnickú zbierku rád kúpil. Tak mu jeden výtlačok vezmeš.“

„Ani nápad!“

„Ak chceš, aby ľudia tvoju tvorbu čítali, niekde musíš začať. Pre mňa za mňa si buď tvrdohlavá. Na čo si potom chcela písať? Pre seba? Aby si to mala niekde na papieri odložené na večné veky v šuplíku? Normálne som sa potešil, keď si sa rozhodla tú knižku vydať.“

„Pôjdem nabudúce. Prosím, dnes to zruš.“

„Vanesa, ak nevylezieš z tej periny, budem zlý!“

Daniel sa vytratil z miestnosti.

Cítila sa otrasne.

Fakt by sa mala dvihnúť. Ten chlapík je chudák. Už teraz si na internete myslí, že si píše s ňou. Namiesto nej mu však píše jej priateľ. Daniel sa nechal nahovoriť na zaujímavú vec. Až tak mal Vanesu rád. Má rada aj ona jeho?

Zháňal jej nápadníkov, ktorí si kúpia jej knižku.

Napadlo ho skúsiť to cez zoznamku. Vanesa mala v kútiku duše tajnú túžbu. Predávať svoje básničky. Znami ich už čítali a tiež ju pochválili.

Ona však túžila po väčšom úspechu.

Ten ale ostával stále v rovine sna.

Vanesa sa chmúri. Na hodinkách je o päť minút sedem. Už vopred je jasné, že prísť presne nestihne.

Ručičky nemilosrdne uháňajú.

Lež ani to ju nedonúti k tomu, aby sa postavila, a otvorila šatník. Daniel zatiaľ nervózne sedí vedľa v obývačke. Chce ju aj nenápadne na stretnutie sprevádzať. Vie síce, že sa o ňu nemusí báť, veď a verejnom mieste jej nič nehrozí. A predsa nechce nechať nič na náhodu. Ona len kriví čelo a mračí sa.

Predsa sa však chce páčiť mužom. Je zadaná. No opačné pohlavie je podľa nej lepšou cieľovou skupinou, koho zaujať. Jej priateľ Daniel na to na veľké počudovanie, pristúpil. Pristúpil by na hocičo, len aby konečne vyliezla zo svojej ulity.

„Na siedmu to proste nestíham!“ zakričí na frajera.

„No veď som to tušil!“ ozve sa namosuřene on.

Hodiny práve odbíjajú presne sedem.

S tým, ako to pokašľala, ju prejde nálada. Dnes ju bude mať takú, až kým nepôjde spať. A Daniel tiež.

„Vážne si si istá, že si chceš prepásť príležitosť? Veď ty s ním nejdeš randiť. Ideš mu len predať svoju knižku!“

„Nemám na to náladu!“ odvrkne ona.

No dobre.

Už sa nič nepýta. Zrejme sama nevie, čo chce. Aj tých chlapov na stretnutia sa podujal zháňať iba preto, aby trochu nabrala sebavedomie. Ak sa objavil niekto, kto prejavil záujem o Vanesinu básnickú zbierku, Daniel s ním hneď naplánoval „randé“. A dosť chlapov záujem prejavilo. Samozrejme, žiadny nesmel tušiť, že na druhej strane internetu nesedí žena. Navyše, všetci dostali informáciu, že si píše s nezadanou. To ešte zvyšovalo šancu na úspech. Ozývali sa záujemcovia rôznych vekových skupín. Tí chceli hlavne nezadanú Vanesu za partnerku. No až na osobnom stretnutí mali zistiť, že nič viac nebude. Daniel sa pri tej predstave uškrnul.

Vanesa si sedela ďalej v posteli.

O pár minút zazvonil telefón.

To už Vanesu nič netušiaci ctiteľ čakal na dohodnutom mieste. Tá si ale naďalej váľala šunky. Poriadne znechutená. Na čo si má dohadovať

stretnutia, keď sa cudzích chlapov hanbí? A kebyže sa aspoň mala za čo!

Mala by si viac veriť.

Keď mobil vyzváňal už dobrých pár minút, vynorila sa konečne z izby.

„Asi by som mu mala aspoň slušne povedať, že neprídem.“

Daniel na to: „Povedz mi radšej, či ti mám tých ľudí zháňať. Nemie-
nim zo seba robiť blbca.“

„Ja neviem.“

Stála pred ním v pyžame. Dlhé vlasy jej rozstrapatene padali na ple-
cia. Bola neučesaná, ale aj tak vyzerala dobre. Ale nešťastne. A zúfalo.

„Už nechceš urobiť tú dieru do sveta? Chceš ostať zalezená zabudnu-
tá v kúte?!“ Daniel to skúšal na priateľku všakovako.

Znovu pozrela na hodinky.

Prešlo už ďalších pätnásť minút.

Ako rýchlo čas ubieha, keď sa treba rozhodnúť. A keď na niečo netr-
pezlivo čakáme, tak je to práve opačne!

Začala si v duchu nadávať. Sťažka si vzdychla, pozerajúc na neustále
zvoniaci mobil. Volajúci ju zháňal intenzívne. Predstavovala si ho, ako
stojí pod pár metrov vzdialenom nákupným strediskom a mrzne. Von-
ku bol začiatok februára. Večer teplota hocikedy klesla ešte pod nulu.
Fúkal studený vietor.

„Tak ja to teda dvihnem,“ povedala.

Daniel prevrátil oči. „Konečne!“

„Ahoj,“ ozvala sa Vanesa v mobile. Na druhom konci začula milý
mužský hlas. To, že nebol napriek všetkému nervózny, ju prekvapilo.
A povzbudilo, aby pokračovala. Čakala vlastne, že jej vynadá tak, že sa
zľakne a nabudúce si dobre premyslí, či sa chce ohľadom svojej knižky
stretávať, alebo nie!

„Prepáč, trochu som sa omeškala. Bola u mňa návšteva. Kde si te-
raz?“

Danielovo čelo sa vyjasnilo.

„Dobre, tak... vieš čo, o pol ôsmej som pri tebe,“ nadhodila potichu.
„Jasné. Prepáč mi ešte raz, že som ťa nechala čakať.“

Zložila.

„Joj!“ povedala smerom k frajerovi. „Teraz už musím ísť určite. Mne
sa tak nechce!“

A zaliezla nazad do spálne.

Daniel počul, ako otvorila šatník. Prehrabávala sa v ňom. Musela sa už veľmi ponáhľať. Keby sa nebola nechala ovplyvniť trémou, mohla už mať všetko za sebou! A dotýčny by si kúpil aj jej knižku!

Priateľ sa objavil pri Vanese v miestnosti.

Potešilo ho, že nakoniec nabrala odvalu. Treba ju donekonečna prehovárať. No nakoniec spraví, čo treba, myslel si. Je už raz taká. Poznal jej povahu ešte z čias, keď si len písali na internete. Za celú dobu, čo sú spolu, si zvykol, že je hanblivá. Vanesa trávila čas najradšej v ústraní. O všetkých veľkých veciach najradšej snívala. No prečo? Bolo to len jej osobné rozhodnutie. Jej väzenie. Nemala dôvod skrývať sa. Len si možno sama o sebe myslela, že na to nemá.

Každopádne, bol rád, že ju mal za partnerku. Vanesa bola inak milá i vtipná. Okolie si dokázala získať i napriek svojej introvertnosti. Chceli sa s ňou priateľiť nielen Danielovi známi. Sem-tam sa spolu objavili ako pár na nejakej návšteve. Potom sa opäť stiahla do seba.

„Len aby si vedela, volá sa Leo,“ doplnil jej Daniel. „A poď sa pozrieť, ukážem ti, ako vyzerá. Poslal fotku. Aby si ho neľadala...“

„Je mi jedno, ako vyzerá!“

Zúrivo sa maľovala pred zrkadlom.

Keď sa nalíčila, pristalo jej to ešte viac. Sám nechápal, prečo nechce normálne „vyjsť na svetlo“ a ukázať tú jedinečnosť aj svojmu okoliu.

„Veď nebuď jedovatá. Určite na tebe nechá oči.“

Daniel sa usmieval.

Nebál sa pustiť ju s iným mužom.

Vanesa totiž neveru nemala v povahe. Veď sama odjakživa odmietala vzťahy. Jej život tvoril iba on, jej práca a záľuba v písaní. Veď aj teraz stačilo na ňu len pozrieť. Kde by ho tá podviedla?

Spomenul si na prvý sex s ňou.

Aj v intímnej oblasti pôsobila nevinne. Najprv sa jej bál čo i len doťknúť. Už keď na začiatku zistil, aká je vo vzťahu k mužom zdržanlivá, o milovaní s ňou ani neuvažoval. Sama sa k tej téme nejako nevyjadrovala. Dlho spolu nič nemali. No mal ju rád. Neprekázalo mu, že musí čakať. Nesmel ju predsa vyplašiť, aby nezdupkala. Keď neskôr došlo k ich prvému milostnému zážitku, ani tomu neveril.

No pre ňu to nebolo nič výnimočné.

Urobila len, čo sa od partnerského spolužitia očakávalo. Spýtal sa jej, či sa jej páčilo. Mykla plecami. Vraj nedbá.

Vtedy sa jej odvážil položiť neuveriteľnú otázku. Či bola panna. Okolnosti nasvedčovali tomu, že áno. Keď do nej vnikol, krvácala. Alebo bol na ňu príliš drsný? Zaujímalo ho to už dávnejšie, ale nechcel byť netaktný.

Pritakala, že sex predtým nemala.

Nemal dôvod vypleštiť oči, veď sa o chlapov nikdy nestarala. Ale zase, keď mu to oznámila, necítila sa nejako neobvykle. Proste doteraz netrkala s nikým.

Skúsil s ňou najprv klasického misionára.

Vanesa si dlho nemohla zvyknúť, že sa do nej niečo zasúva. Čo je na tom také svetoborné? Každý o milovaní hovorí v samých superlatívoch. Bez neho sa vraj nedá žiť. A keď to raz skúsite, už musíte znova. Okej. Možno na tom niečo bude. Sex je celkom príjemný. Keď už to teda robí každý, bude aj ona. Ale pravdupovediac, skutočne sa to preceňuje. Sex je obyčajná činnosť! Nepreháňajme.

Daniel s ňou jej neprebádanú sexualitu objavoval postupne.

Veľa toho však skúsiť nechcela.

Ich akt vyzeral asi tak, že to urobili a po pár minútach bolo po všetkom. Možno ju sex vážne nevzrušuje. Kdesi na internete čítal niečo o asexualite. Jednotlivci s touto zvláštnosťou vraj pohlavné spojenie nepotrebujú. Je to úplná absencia sexuálnej túžby.

Žeby bola Vanesa tento prípad?

Napadla mu ešte jedna vec.

Možno ju nevzrušuje len on.

No dobre.

Ale povedzme si – ak by potrebu po milovaní cítila, našla by si niekoho iného. Minimálne na svoje sexuálne hry a – tajne. Lenže, nepasovalo to na ňu.

Ktovie, či si to robí sama.

Nikdy ju však nepristihol.

Nakoniec si to pre seba uzavrel tak, že hádam časom zmení názor. Možno jej vnútorné rozpoloženie zatiaľ nedospelo do bodu, aby sa do sexu hrnula.

A s tým vedomím to pre seba uzavrel.

„Ideš sa pozrieť na to, ako ten chlap vyzerá?“ spýtal sa Daniel Vanesy, zasa pod vplyvom stresu.

Tá bola už nahodená.

Na posteli ležala pripravená jej kabelka. Na svojom zovňajšku dokončovala posledné úpravy. Rúžovala si práve ústa. *Je to potvora*. Mohla by sa mu zdôveriť, čo sa jej odohráva v mysli, keď sa oproti nej ocitne nazvime to – súci nápadník.

„Povedala som ti, že ma jeho fotka nezaujíma! Idem dole, predám mu knižku. Na žiadnu kávu s ním nepôjdem. To si vyhoď z hlavy! Poviem mu, že sa veľmi ponáhlam. Hotová budem teda okamžite. Čakaj ma, hneď potom pôjdeme niekam do mesta!“

Nasprejovala sa.

Schmatla kabelku a rútila sa do chodby.

Daniel jej išiel v päťách.

Obaja sa obúvali.

Bolo si treba vziať zimné vetrovky. Vonku snežilo, hoci slabo. Daniel si zvesil z vešiaka čiernu bundu a Vanesa hnedú.

„Robím to len nasilu!“ mrmlala stále.

Zlostne strkala nohy do číziem.

„Asi si rozmyslím, či budem ešte písať básne!“

„Ale no, prestaň. Fakt nerozumiem, prečo o sebe toľko pochybuješ! U teba je typické, že niečo chceš. Ako napríklad zviditeľniť sa. A keď príde na lámanie chleba, všetko zrazu odriekneš.“

„Ja viem, dobre. Som čudná.“

Daniel odomkol dvere.

Privolali výťah.

Vanesa sa ukrutne mračila. Bolo vidieť, s akým odporom ide na stretnutie s neznámym záujemcom o jej knihu.

„Mňa tí chlapi z internetu tak nezaujímajú! Sú to obyčajní úchyli! Nejde im o nič iné, len aby si mohli pichnúť! Určite na mňa aj tento bude zízať ako na sexuálny objekt! Lenže má smolu. Ja sa s ním nemie-
nim zdržiavať!“

Aspoň takto si ulavovala napätie.

On zatiaľ zamykal byt.

V skutočnosti sa len bála povedať čosi na rovinu. Bála sa povedať: *Ja mám komunikačný blok. Fóbiu z nových ľudí, a preto nechcem ísť. Najradšej trčím vo svojom starom známom bunkri v rozmere dvakrát dva metre.*

Z neho nevylietam, lebo je to pre mňa pohodlné. Bojím sa vystrčiť čo i len nos zo svojej komfortnej zóny.

Výťah prišiel.

Nastúpili.

„Mne sa tak nechce!“

Daniel stlačil tlačidlo „prízemie“.

Výťah sa pohol smerom nadol.

Vanesa z neho vyšla nafučaná ako rozoštvaný býk. Konečne boli na ulici. Smerovali k inkriminovanému nákupnému centru.

Bývali vo veľkom meste. Prišli sem vlastne bývať len nedávno. Predtým žili inde, no kvôli problému so zamestnaním sa rozhodli presťahovať. Mali prenajatý malý dvojizbový byt priamo v centre. Usúdili, že je to tak lepšie. Máte tým pádom všetko na dosah ruky.

Ocitnúť sa v ruchu stotisícového mesta bola obrovská zmena. Ulicami premávali trolejbusy a električky. Všade bolo treba prechádzať cez množstvo križovatiek. Prvý deň sa im videlo, akoby sa presťahovali rovno do New Yorku. Rýchlo však nadobudli väčšiu istotu. Obaja si našli dobrú prácu a tomu podriadili celý svoj harmonogram.

Bývanie mali v peknej štvrti.

Okolo sa nachádzala dlhá aleja stromov, s možnosťou na príjemné prechádzky. Len keby sa už oteplilo. Zima nemala konca.

Vanesa pridávala do kroku.

Daniel jej nestíhal. Letela ako blázon, s hromovým výrazom v tvári. Obišli zopár radov bytoviek. Bola tma, stmievalo sa stále veľmi skoro. V blízkosti ich bytu sa nachádzalo aj zopár detských ihrísk a dva hotely. Prechádzali tadiaľ po chodníku. Vietor bol veľmi studený. Vanese stále fúkal jej voňavé, lakom spevnené vlasy do tváre. Bože, prečo toto musí teraz robiť! Keby jej v tom nebránil ten arktický vzduch, nadávala by aj cestou. Lenže musela si držať krk zababušený v šále.

Pred nástupom na prechod pre chodcov Daniel povedal:

„Ďalej už s tebou ísť nemôžem. Ten chlap by ma mohol s tebou zariet. Veď vieš, napísali sme mu, že si nezadaná. Nepôsobilo by to seriózne. Predaj mu teda knižku. Veď sama uvidíš, aký bude a či sa budete mať o čom rozprávať.“

„Ja sa s ním nebudem zdržiavať!“ skríkla tak, až sa na ňu pozreli dve staršie babky.

„Okej, prepáč. A kde budeš ty?“

„Ach, o to sa neboj.“ Zasmial sa. „Ja vás budem z dialky nenápadne sledovať. Síce si myslím, že nie je dôvod na obavy, ale pre istotu. Budem ťa mať pod drobnohľadom.“

„Dobre.“

Vanesa pobozkala Daniela na rozlúčku.

S úzkosťou. Akoby odchádzala s kufrom na dva týždne na dovolenku. Priateľ jej venoval povzbudzujúci úsmev. Všetko je naozaj v poriadku. O nič nejde. Ja s ním nejdem randiť – opakovala si v duchu o človeku, ktorý ju mal čakať kdesi na druhej strane. To si len on naivne namýšľa, že na stretnutie príde jeho potenciálna partnerka. Prípadne žena, s ktorou zažije úlet na jednu noc. Aký je hlúpy!

Prešla cez prechod.

Nedívala sa na autá stojace za radom za sebou, ktoré čakali na zelenú. Videla len ťažiskový bod. Nákupné centrum. Mali sa stretnúť niekde pri vchode.

Kde sa to majú zísť?

Prečo sa to Daniela neopýtala?!

On si s ním písal.

A ako má vedieť, *kto to je*?

Veď ani nevie, ako vyzerá!

Teraz šlo do tuhého. Doma soptila, keď ju frajer otravoval s fotkou. Vraj, aby ho spoznala. Nechcela. A teraz?

Je tu predsa kopec ľudí!

A sú tu aj viacerí muži. Ktorý z nich sa obhliada okolo, aby zistil, odkiaľ sa vynorí žena, s ktorou si pred malou chvíľou písal na internete? A osloví ho? Čert mi toto bol dlhý, preklínala situáciu Vanesa.

Bola v pomykove.

Sledovala celé priestranstvo pri vchode. Presne tam, kde sa mal dotyčný objaviť. Stáli tam skupinky mládeže. Niektorí fajčili. Stále niekto vychádzal zvnútra. Buď zamilované dvojice, alebo rodiny s deťmi. Vyšiel von aj jednotlivec, ale každý priamym krokom smeroval preč. Nikto konkrétny ju nezaujal. Nikto v nej nevzbudil dojem, aby mu pripísala možnosť, že je to on.

Volá sa Leo – zopakovala si potichu. Hm. *Nevie, koľko má rokov, jeho výšku, farbu vlasov, očí, nič...*

Obchodné centrum svietilo reklamnými pútačmi.

Autá prechádzali veľkou štvorprúdovou cestou, trúbili po sebe.

Mrazivý vzduch oziabal ako odušu. Vanese začalo byť veľmi chladno. Najradšej by sa zvrtila a na všetko sa vykašlala. Daniel ju mal kdesi z bezpečného stanoviska sledovať. No nevidela ani jeho. A nemohla mu zatelefonovať, že je v úzkych a potrebuje jeho radu.

Jemu sa teraz dobre zíza, keď on nie stredobodom pozornosti!

Že sa nechala nahovoriť na túto hlúposť! Nervózne si vzdychla. Bezradne tam stála, sledujúc, ako jej krehnú prsty.

Zrazu si všimla akého si chlapíka v zelenej vetrovke. Keď na neho pozrela, okamžite sa usmial. S nádejou podišla k nemu bližšie. Prívetivosť jeho tváre okamžite prehlbovala. *Žeby...?*

Musí to byť on...

Nesmelo pridrobčila až úplne k nemu.

„Ty si Leo?“

Zasmial sa.

„Áno. Už som si myslel, že neprídeš. Keď si mi volala, že nestíhaš na siedmu, akurát som parkoval dolu v podzemnej garáži.“

Usmieval sa na ňu zoširoka. Pôsobil milo. Nie ako úchyl, aspoň tak to vyhodnotila. Už na prvý pohľad si všimla, že má pár kíľ navyše. Bolo to badať dokonca, aj keď mal na sebe kabát. *No a čo. Nejde s ním koniec koncov nič riešiť. Majú si dať nanajvýš kávu. Keď mu predá svoju knižku, pôjde si každý svojou cestou...*

„Teší ma. Ja som Vanesa.“

Podala mu ruku a on ju pobožkal na líce.

Trocha sa hanbila.

Prepadla ju tréma. Ale usilovala sa tváriť, že je nad vecou. Ak sa má naučiť komunikovať s cudzími ľuďmi, musí sa premôcť. Taká záležitosť sa dá nadobudnúť jedine cvikom. Teda musí sa s novými ľuďmi stretávať častejšie. Až kým ju strach celkom neprejde. Doriti aj s tým!

„Ideme na kávu?“ opýtal sa nadšene Leo.

Najradšej by mu povedala, že to nejde.

Do mysle sa jej vkradla ľstivá historka. Ako ju čaká chorá kamarátka. Alebo že nestihla urobiť nákup, a preto mu knihu predá len takto narýchlo...

Tréma jej to však nedovolila vysloviť. *Bože, som taká ustráchaná, že neviem ani na nič povedať NIE.*

„Jasně,“ odvetila nasilu.

Vošli do budovy.

Vonku bola tma. No až po príchode na svetlo, ktoré žiarilo vnútri, si mohla Vanesa svojho spoločníka poriadne obzrieť podrobnejšie. A zblízka. Mal naozaj nadváhu. Všimla si hlavne jeho široké boky a brucho.

Chlapík však pôsobil veselo a dobrosrdečne.

Nemala pocit, že by sa za svoje kilá navyše hanbil. Určite je skvelý parták na nejakú opekačku. A určite je aj dobrý zabávač. Bližšie o ňom netušila nič. Daniel si s ním písal na sociálnej sieti v jej mene. Leo, ktorý o ničom ani nechyroval, si pri nej suverénne vykračoval. Rozmýšľal, do ktorého podniku by ju pozval.

Čo ak sa jej bude niečo pýtať?

Konkrétne niečo z toho, čo si „spolu“ písali? Nebude vedieť odpovedať. Lebo si s ním nepísala. Ako sa potom vynájde? No nevádi. Povie, že si nespomína, lebo má toho veľa. Nech jej pripomenie.

„Na čo by si mala chuť?“ zaujímal sa muž.

„No veď si môžeme dať tú kávu. Alebo čaj.“

„A kam sem rada chodíš na posedenie?“

Zasekla sa.

Nesmie mu prezradiť podrobnosti zo svojho súkromia. Jej cieľom je iba predať knihu. Možno mu môže trochu učarovať, aby v ňom zanechala dobrý dojem. Pre neho je ale oficiálne nezadaná.

„Totiž ja... nepoznám ešte tunajšie podniky. Som tu nová.“

„Ale?“

„Hej. Prestahovala som sa sem len nedávno.“

„Vážne? A čo ti napadlo prísť sem?“

Chlapík mohutnej postavy prejavoval úprimnú zvedavosť. Bol stále rozžiarený a usmiaty. Nevyvolával však vo Vanese žiadnu príťažlivosť. V duchu si priznala, že je príliš tučný. Ale snáď sem neprišla analyzovať jeho proporcie.

„Prišla som sem za prácou. Pôvodne som bývala s rodičmi v susednom meste. No vieš, ako to s prácou chodí. Niekedy sa nepošťastí. No a vo väčšom meste je aj väčšia pravdepodobnosť zamestnať sa.“

Prikývol, zaujato sa zamýšľajúc.

„Takže tu už aj bývaš?“

„Áno.“

„A sama?“

Usmiala sa.

„Prepáč, že vyzvedám,“ začervenal sa Leo. „Ja len, že či sa ti oplátí to bývanie. Keď vlastne domov nemáš vôbec ďaleko.“

„Tak oplátí.“

Vanesa úporne premýšľala, čo povedať.

„Nechce sa mi dochádzať. Rozhodla som sa, že si nájdem podnájom priamo v meste. A našla som taký. Bývam s jednou spolubývajúcou.“

Leo sa celý čas usmieval.

Medzitým prešli pozdĺž viacerých obchodov. Na prízemí míňali kvetinarstvo. Ďalej banku a obchodík s potravinami. Najviac bolo ale butikov. Nákupné centrum mohlo mať zo tri poschodia. Kde-tu sa objavila aj nejaká kaviareň alebo pizzeria. Okolo nich prechádzalo množstvo ľudí. Smerovali uličkami do všetkých strán. Niektorí len sedeli na drevených lavičkách na chodbe. Nákupné stredisko ponúkalo taktiež viaceré atrakcie. Hojdajúce autičko a vláčik pre deti. Stánok s balónikmi, zmrzlináreň...

Vanesa a Leo sa obhliadali, kde sa občerstvia.

„A si aj hladná?“ spýtal sa jej. „Čo keby sme si dali normálne večeru?“

Pokrútila hlavou.

Necítila sa až natoľko uvoľnene. Respektíve, je jej to totálne proti srsti! A za všetko môže Daniel!

Vlastne už na tú šálku čaju sa musela veľmi premôcť. Chcela to mať čím skôr za sebou. Leo sa ani náhodou nesnažil na ňu v niečom tlačiť. Usiloval sa byť k nej zdvorilý. No nedalo sa nespozorovať, že jej nadbieha. Páčila sa mu. On celé stretnutie ani náhodou nechápal iba ako príležitosť na kúpenie si jej knihy. Bol rád, že prišla. A má zaujímavú záľubu. Ešte sa nestretol s dievčaťom, ktoré píše básne. Určite je inteligentná.

Taká žena by sa mu páčila.

Jednoznačne sa pokúsi získať si jej priazeň!

Vanesa ho nasledovala.

Leo zočil zaujímavý podnik a navrhol:

„Čo povieš na toto? Pozývam ťa na pizzu.“

Hanblivo sa zasmiala.

„Ja si dám zatiaľ iba čaj.“

Vstúpili do miestnosti plnej vône, ktorá sa šírila aj ďalej priestranstvom. Vnútri sedeli ľudia za radmi stolov a usmievali sa. Uprostred sa vynímal barový pult. Na ňom boli poukladané jedálne a nápojové

lístky. Čašníčky nosili hosťom špeciality na žiarivo čistých tanieroch. Návštevníci brali do rúk lesknúce sa príbory a púšťali sa do dobrôt rôznych tvarov.

„Kam si sadneme?“ opýtal sa Leo.

Vo všetkom sa pýtal na jej názor.

Chcel, aby mala čo najväčší komfort a aby sa cítila spokojne.

„Napríklad môžeme tam.“

Vanesa obišla jeden stôl, pri ktorom si na večeri pochutnávala mladá rodinka a odsunula stoličky vedľa.

Leo k nej pristúpil.

Pomohol jej dať si dole kabát.

No, aký je pozorný! Ako si dáva záležať! Chudáčik, dúfa, že mu z toho niečo klapne! Že ma zbalí, ale dúfa márne – škerila sa v duchu Vanesa. Ako by si aj mohla všimnúť takého brucháča? Tá jeho vypuklá časť tela jej prekážala. No jeden večer s ním hádam len nejako vydrží. Ba čo jeden večer. Dá si s ním čaj a hotovo. Tu sa niet viac o čom baviť...

Usadili sa.

Pocítila zasa mierny ostych.

Neznámy si ju koketne obzeral. Nerobilo jej to dobre. No musela uznať, že je inak sympatický. Všimla si jeho vyjadrovanie. Používal bohaté slovné spojenia. Hoci výzorom nevynikal, spôsob jeho prejavu bol naopak milý. A vzbudzoval pozornosť.

„Neveril som, že dnes prídeš,“ povedal Leo.

Sklopila zrak.

„Keď niečo sľúbim, tak to aj dodržím.“

Prečo tu musí sedieť?!

„Keď si mi napísala, aby sme sa stretli, vôbec som to nebral vážne. Na internet nechodievam často. Bol som tam iba teraz výnimočne, lebo som bol chorý. Krátil som si tam čas. Väčšinou sa tam nedá s nikým písať. No a zrazu mi napísalo zaujímavé dievča menom Vanesa.“

Nech sa nepotentuje...

„Prečo si neveril, že prídem?“

Nevedela, aké otázky dávať.

Nechcela rozhovor veľmi rozprúdiť. Najlepšie by bolo, aby čím skôr prišla obsluha, aby mohla do seba kopnúť ten pariaci sa nápoj a potom celá spotená ako myš, vypadnúť...